

Jeg har allerede under Sagens Iste Behandling gjort adskillige Indvendinger mod Lovforslaget, og jeg vil minde om, at de særlig samlede sig om de to Punkter: Bestyrelsen og Garantien. Hvad Bestyrelsen angaar, vil min Tanke væsentlig være fyldestgjort ved det Forslag, som Minderetallet har tilliet. Hvad Garantien angaar, er der jo to Spørgsmaal, det ene er Størrelsen af Garantien, det andet Spørgsmaalet om Maaden, hvorpaa den skal ydes. Jeg har udtalt mig bestemt mod den Maade at ordne det paa, at Staten skal være Selvforsikrer for et vist Beløb for Hypotekbanken. Jeg har fordret, at Garantien tilvejebringes ved et virkelig Fond, men et saadant maa ogsaa være disponibelt, thi ellers er det ingen Ting. Nu ser jeg ikke rettere, end at denne Fordring om, at Garantien skal bestaa i et Fond, i Formen er fuldestgjort ved Endringsforslaget Nr. 5. Men naar man saa ser hen til, hvad Fondet skal bestaa af, saa skal det bestaa af Hypotekbankens egne Papirer, garanterede af Staten. Nu vil jeg dog nok spørge om, hvilken Forskel der egentlig bliver paa Hypotekbankens egne Obligationer, paategnede en absolut Statsgaranti, og Statsobligationer. Det bliver i Virkeligheden det samme, derom kan der ikke være nogen Tvivl. Der bliver kun en Forskel paa et enkelt Punkt. Man er i Stand til at forandre Substanterne i et Fond, bestaaende af Statsobligationer, saaledes at man, naar der gøres Krav til Fondet, saa ikke er nødt til alene at realisere et enkelt Papir, f. Eks. 3½ pCts Statspapirer. Dersom man efter den oprindelige Tanke har henlagt til Fondet et vist Beløb i 3½ pCts Statspapirer, vil man være i Stand til i Løbet af en forholdsvis kort Tid at give dette Fond en Bestand af forskellige Papirer, saaledes at man ikke er nødt til at kaste Statspapirer ud, saasnart Garantien bliver effektiv. Det kan man derimod ikke efter dette Forslag — den Forskel er der — thi saa meget er dog givet, at man ikke kan kaste ud i Forvejen, jeg havde nær sagt, ugaranterede Hypotekbankpapirer. Der er i og for sig noget temmelig modsigende i, at der overhovedet skal kunne udstedes flere Hypotekbankpapirer end det, som svarer til, hvad Hypotekbanken selv har ublaant. Dersom man vil følge den Tanke med Hensyn til Kreditforeningerne, vil man studse ved, at det nogen Stunde sulde være tilladt en Kreditforening at udstede flere Obligationer, end den har i Tilgodehavende. Disse Papirer antager jeg altsaa, maatte nødvendigvis blive liggende i Fondet som statsgaranterede

Hypotekbankobligationer, indtil Garantien en Gang blev gjort effektiv, saa at de sulde ud i Verden. Saa vil Verden for første Gang se dette Vidunder af et Papir, en Hypotekbankobligation, paategnet en umiddelbar Statsgaranti, det er et Omvøb for Statsobligationer. Man kunde jo ganske vist ogsaa sige, at det var en Statsobligation, som var garanteret af Hypotekbankens Interessenter. Vil man Sagen: Statsgaranti, saa ser jeg ikke, hvorfor man skal søge den ene Udflugt efter den anden i Stedet for at gaa lige til Maalet og sige, at man deponerer som Garantifond et vist Beløb af Statsmidler. Ved Siden deraf kommer saa Bestemmelsen om, paa hvilken Maade Administrationen heldigst kan finde Sted. Det er altsaa de to Hovedpunkter, jeg tidligere har nævnt.

Der er imidlertid forskellige andre Punkter, jeg ikke vil kunne forbigaa, og det er virkelig i selve Sagens Interesse, fordi det forekommer mig, at det er Momenter, som det er ganske nødvendigt at tage Hensyn til, naar man vil etablere en saadan Centralkreditforening her i Landet. I det jeg selvfølgelig indtil videre gaar ud fra, at denne Centralkreditforening kommer til at hvile paa solidarisk Ansvar mellem Interessenterne, forekommer det mig at være indlysende, at ingen Kreditforening kan træde ind i Hypotekbanken som Interessent uden at dens Statutter i Forvejen ere omformede saaledes, at de passe ind i dette ny Forhold. Det er jo ogsaa blevet bemærket i Endringsforslaget Nr. 23, at det kunde blive nødvendigt, at der foretoges Statutterforandringer, for at Ordningen af det solidariske Ansvar kunde finde Sted. Men jeg formener, at det er ganske nødvendigt, at dette Hensyn bliver taget, ikke blot ved nyoprettede Foreninger, ved Foreninger med en noget anden Karakter end de nuværende, men det maa gøres gældende lige over for enhver Kreditforening, der overhovedet skal have Ret til at laane i Hypotekbanken. Der maa nødvendigvis ske Forandringer i de nuværende Statutter, og det er efter min Formening ikke tilstrækkeligt, at man siger, at Indenrigsministeren kan stadfæste saadanne Statutterforandringer. Der maa ligefrem være en Bestemmelse, varende til den, der var i det oprindelige Forslag, om, af hvem og i hvilken Form en saadan Statutterforandring skal paabehdes. Det kan ikke bero paa Kreditforeningerne. Selv om de ville søge en Statutterforandring, saa maa der i alt Fald være en Bestemmelse om, at Hypotekbanken kan nægte at modtage dem, naar de ikke møde frem med saadanne Statutterforandringer, som Hypotekbanken anser